

Arrest

nr. 165 409 van 8 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DEJAEGHER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Bar Narang, gelegen in het district Narang in de provincie Kunar. U bent een soenniet en bent Pashtoun van etnische origine. U bent gehuwd en hebt twee dochters.

Na uw geboorte heeft u drie jaar in Pakistan gewoond. Toen het regime van Najibullah was gevallen, trok u met uw gezin terug naar uw geboorteplaats Bar Narang in Afghanistan.

In Afghanistan heeft u nooit een gelukkig leven geleid. U was er vaak werkloos, werkte soms als taxichauffeur voor anderen met een gehuurde wagen en werkte soms als arbeider. U heeft niets anders gekend dan oorlog. 's Nachts hoorde u steeds schietpartijen en explosies.

Om die situatie van algemene onveiligheid te ontvluchten, trok u samen met uw neef (Q.S.A.) weg uit Afghanistan. Jullie verkochten één jerip grond ter waarde van iets meer dan 16.000 dollar aan uw schoonvader en verlieten jullie land van herkomst op 19 september 2015.

U vroeg in België asiel aan op 3 oktober 2015.

In Afghanistan heeft u nooit met iemand persoonlijke problemen gekend, noch met de overheid, noch met de taliban of andere groeperingen.

Ter staving van uw identiteit legt u uw taskara neer en een badge van het Afghaanse Rode Kruis. U verkreeg deze als vrijwilliger na een opleiding te hebben genoten om mensen eerste hulp te kunnen bieden indien nodig.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U brengt geen elementen naar voor die getuigen van een gegronde vrees in de zin van de Conventie. U benadrukt louter omwille van de algemene veiligheidssituatie Afghanistan te hebben verlaten (gehoorverslag CGVS, dd. 08/03/2016, p. 22). Zelf heeft u nooit persoonlijke problemen gekend, noch met de taliban, noch met de overheid, noch met eender welke groeperingen, noch met eender welke persoon (CGVS, p. 22-23). U hebt dan ook geen concrete aanwijzingen dat u persoonlijk wordt vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie. U komt bijgevolg niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus. Ook na uw vertrek uit Afghanistan heeft u geen aanwijzingen dat u problemen hebt verkregen (CGVS, p. 22).

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas kunnen aan deze vaststelling niets wijzigen, aangezien er evenmin een persoonlijk risico uit blijkt. Deze documenten bevestigen enkel uw persoonsgegevens en het feit dat u door het Afghaanse Rode Kruis als vrijwilliger kan dienen. Deze zaken staan hier niet ter discussie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van

enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel

risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u over voldoende educatieve en professionele vaardigheden beschikt om in stedelijk gebied in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. U heeft school gelopen tot minstens de achtste graad (CGVS, p. 12) en kan Pashtou lezen en schrijven (CGVS, p. 2-3). Als voormalig taxichauffeur en arbeider beschikt u eveneens over relevante werkervaring. Bovendien is de stad Jalalabad u niet onbekend. U bent er meermaals heen getrokken om mensen te vervoeren (CGVS, p. 13), maar heeft er ook een kennis die er woonachtig is en verantwoordelijk is voor het Kunar busstation (CGVS, p. 13). Daarnaast beschikt u over eigen financiële middelen én geeft u te kennen dat uw schoonvader zich in een goede financiële situatie bevindt. Zelf beschikt u in Kunar nog over een jerip grond ter waarde van 1,95 miljoen kaldar, of omgerekend zowat 18.616 dollar (CGVS, p. 14). Om uw reis en die van de zoon van uw broer naar België te bekostigen, heeft u samen met uw broer een gemeenschappelijke jerip grond verkocht aan uw eigen schoonvader, ter waarde van meer dan 16.000 dollar (CGVS, p. 7-8). De vader van uw echtgenote, die daarnaast ook nog 6 of 7 jerip grond bezit (CGVS, p. 8) is bovendien houthandelaar tussen Kunar en de stad Jalalabad (CGVS, p. 7). Hij koopt en verwerkt hout in Kunar en verkoopt deze in Jalalabad (CGVS, p. 7). Naast zijn financieel vermogen, bezit uw schoonvader dus eveneens over handelscontacten in de stad Jalalabad. Men kan dus concluderen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet enkel over de vaardigheden én financiële basis beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning kan beschikken.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen haalde u opnieuw enkel de algemene veiligheidssituatie aan. U herhaalt geen problemen met individuen te hebben om in een andere plaats te gaan leven (CGVS, p. 25).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich, in wat zich aandient als een enig middel, op de schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent de inhoud en de toepassing van voormelde bepaling. Volgens hem leidt de bestreden beslissing tot een schending van deze bepaling omdat onvoldoende rekening gehouden wordt met de situatie in zijn land van herkomst en omdat deze beslissing is behept met tegenstrijdigheden.

Verzoeker vervolgt:

“Vooreerst poneert verweerster dat verzoeker geen elementen naar voor brengt die getuigen van een gegronde vrees in de zin van de Conventie; dat verzoeker louter omwille van de algemene veiligheids-situatie AFGHANISTAN heeft verlaten, doch nooit persoonlijke problemen gekend zou hebben (stuk 04).

Verweerster dient echter indachtig te zijn dat conform artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Wet van 26 juni 1953, BS 4 oktober 1953), zoals gewijzigd door het Protocol van New York op 31 januari 1967 (BS 3 mei 1969), het volstaat dat er sprake is van gegronde vrees in hoofde van de vreemdeling om de vluchtelingenstatus te verkrijgen.

In die zin dient erop gewezen te worden dat verweerster in haar weigeringsbeslissing zelf verwijst naar het rapport “UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from AFGHANISTAN” van 06/08/2013 (stukken 01 en 04). Uit dit rapport blijkt dat Afghaanse burgers dagdagelijks het slachtoffer zijn van oorlogs- en andere gewelddaden (stuk 01, 17-18, 20”).

Vervolgens citeert hij uit het voormelde rapport.

Vervolgens betoogt hij:

“Hetgeen verweerster niet heeft aangehaald in haar weigeringsbeslissing betreft het feit dat verzoeker een doelwit betreft van de AGE's, gezien hij door hen wordt beschouwd als een medewerker van een humanitaire organisatie (stuk 01, 35-36)”.

Verzoeker citeert andermaal uit het voormelde rapport en stelt:

“Zoals reeds vermeld, werd door verweerster niet betwist dat verzoeker een opleiding als vrijwilliger bij het Afghaanse Rode Kruis heeft gevolgd (stuk 04). Zij als mocht verzoeker gepoogd hebben om afstand te nemen van het Rode Kruis, dan nog is dit irrelevant. Het volstaat dat de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) denken dat verzoeker een medewerker was van het Afghaanse Rode Kruis, hetgeen in casu het geval is daar verzoeker zijn badge heeft gekregen, en vervolgens heeft overgemaakt aan verweerster (stuk 04).

Er is immers een reden waarom verzoeker wakker lag van de explosies en schietpartijen.

Het idee alleen al dat een burger de plaatselijke overheidsdiensten, hetzij andere vijanden van de AGE's zou steunen, volstaat al voor de AGE's om bepaalde burgers als een doelwit te beschouwen (stuk 01, 36).

De vrees van verzoeker is dan ook gegrond. Niet alleen heeft verzoeker recht op de vluchtelingenstatus, maar wanneer hij terug zou moeten keren naar zijn geboorteland is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM gezien hij door de AGE's geassocieerd zou worden met het Afghaanse Rode Kruis.”

Verzoeker benadrukt dat zijn herkomst en achtergrond door verweerder niet worden betwist. Verweerder spreekt zich tegen waar deze stelt dat verzoeker Jalalabad veilig kan bereiken en er veilig kan leven. Verweerder erkent vooreerst dat verzoekers regio gekenmerkt wordt door oorlog en andere gewelddaden. Verzoeker citeert voorts een rapport van IDMC waaruit blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan in 2014 hoger lag dan in 2013. Dat er in Jalalabad niet vaak aanslagen met burgerdoden voorkomen, is volgens verzoeker manifest foutief. Verzoeker citeert informatie omtrent een zelfmoordaanslag tegen de woning van een volksvertegenwoordiger in Jalalabad. Dat verzoeker veilig zou zijn in Jalalabad is niet correct.

Verzoeker voert verder aan:

“In die zin is tevens de bewering dat verzoeker (en zijn gezin) aldaar zou kunnen opgevangen worden door één of andere kennis die in JALALABAD zou verblijven irrelevant. Gezien het bovenvermelde is er geenszins sprake van één of andere garantie dat verzoeker bij die kennis veilig zou kunnen verblijven, en daarbij legt verweerster geen enkel bewijs voor waaruit zou kunnen blijken dat die kennis op heden nog zou verblijven in JALALABAD en dat die verzoeker en zijn gezin onderdak zou willen bieden. Op dit punt faalt verweerster dan ook in haar bewijslast.”

Tevens stelt hij:

“Wat tenslotte de weg betreft die verzoeker naar JALALABAD dient te nemen en die veilig zou zijn, dient verwezen te worden naar het feit dat verweerster zelf stelt dat er zich geregeld gewelddadige incidenten voordoen op de weg naar JALALABAD (stuk 04) :

“Uit de informatie van het Commissariaat-Generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.”

Dat er louter sporadisch sprake zou zijn van gewelddadige incidenten, strookt uiteraard niet met de door verzoeker en de door verweerster zelf aangehaalde informatie (stukken 01 t.e.m. 06). De Afghaanse

burgers riskeren gewoon telkens hun leven wanneer zij zich dienen te verplaatsen (stukken 01 t.e.m. 06).

Niet alleen heeft verzoeker in ondergeschikte orde minstens recht op de subsidiaire bescherming, maar wanneer hij terug zou moeten keren naar zijn geboorteland is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM, gezien de ontegensprekelijk gevaarlijke situatie in zijn regio, en het ontegensprekelijk aangetoond is dat JALALABAD géén veilig vluchtalternatief biedt voor verzoeker en zijn gezin.

Tenslotte wenst verzoeker er vooralsnog op te wijzen dat zelfs bij twijfel over de al dan niet veilige toestand in de regio van verzoeker, en meer bepaald in de stad JALALABAD, hetzij over het al dan niet bestaan van een persoonlijk risico in hoofde van verzoeker, dat het dan nog steeds aan verweerster is om deze twijfel ongedaan te maken (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, T.Vreemd. 2008, 301; Rev.dr. Étr. 2008, 123; DENYS, L., Handboek Vreemdelingenrecht voor de advocaat-stagiair 2013-2014, Orde van Vlaamse Balies 2013, 555-556). Verweerster faalt daartoe echter in haar bewijslast, evenals in haar aanspraken."

2.1.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift: het voormelde rapport van UNHCR van augustus 2013 (bijlage 1), een IDMC-rapport van juni 2014 (bijlage 2), persartikels over een in januari 2016 gepleegde aanslag in Jalalabad (bijlage 3), de bestreden beslissing (bijlage 4) en informatie van IDMC (bijlagen 5-6).

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat op basis van de aangehaalde verklaringen en documenten in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd wordt:

"U brengt geen elementen naar voor die getuigen van een gegronde vrees in de zin van de Conventie. U benadrukt louter omwille van de algemene veiligheidssituatie Afghanistan te hebben verlaten (gehoorverslag CGVS, dd. 08/03/2016, p. 22). Zelf heeft u nooit persoonlijke problemen gekend, noch met de taliban, noch met de overheid, noch met eender welke groeperingen, noch met eender welke persoon (CGVS, p. 22-23). U hebt dan ook geen concrete aanwijzingen dat u persoonlijk wordt vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie. U komt bijgevolg niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus. Ook na uw vertrek uit Afghanistan heeft u geen aanwijzingen dat u problemen hebt verkregen (CGVS, p. 22).

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas kunnen aan deze vaststelling niets wijzigen, aangezien er evenmin een persoonlijk risico uit blijkt. Deze documenten bevestigen enkel uw persoonsgegevens en het feit dat u door het Afghaanse Rode Kruis als vrijwilliger kan dienen. Deze zaken staan hier niet ter discussie."

Waar hij heden tracht te laten uitschijnen dat het loutere feit dat hij voor het Afghaanse Rode Kruis als vrijwilliger kon dienen zou volstaan om in zijn hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, kan verzoeker niet worden gevolgd. Waar op basis van de door verzoeker aangehaalde informatie en de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') aangenomen kan worden dat personen die gelinkt (geacht worden te) zijn aan de Afghaanse autoriteiten of humanitaire organisaties een hoger risico lopen om door bepaalde groeperingen te worden gevisieerd, dient immers te worden vastgesteld dat uit deze informatie geenszins kan worden afgeleid dat het loutere gegeven vrijwilliger te zijn voor het Afghaanse Rode Kruis in Afghanistan een risico op vervolging met zich zou brengen.

Uit het voorgaande blijkt bovendien dat verzoeker zijn hoedanigheid als vrijwilliger voor het Rode Kruis nooit eerder expliciet aanhaalde als grond voor een vrees voor vervolging, dat hij integendeel aangaf zijn land van herkomst slechts te hebben verlaten ingevolge de algemene veiligheidssituatie, dat hij in zijn land van herkomst nooit enig persoonlijk probleem kende en dat hij ook na zijn vertrek geen aanwijzingen heeft dat hij problemen zou krijgen bij een terugkeer. Aldus maakt verzoeker hoegenaamd niet aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst gekend zou zijn als vrijwilliger van het Rode Kruis en daardoor zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Dit geldt nog des te meer gelet op verzoekers overige verklaringen bij het CGVS. Aldaar haalde hij zijn hoedanigheid als vrijwilliger bij het Rode Kruis immers niet eens spontaan aan. Ter verklaring stelde hij bovendien: *"Was niet betaald. Niet vernoemd ook vandaag niet omdat het, geen belangrijke job was, was niet betaald"*. Gevraagd of hij zelf mensen hielp, stelde hij tevens: *"Als er een probleem was gingen mensen vrijwillig helpen. Ik heb niet echt gegaan en geholpen"*. Even verder stelde hij nogmaals uitdrukkelijk dat hij nooit als vrijwilliger heeft gehandeld (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.20-21). Ook in het verzoekschrift stelt verzoeker overigens uitdrukkelijk dat hij trachtte om niet met het Rode Kruis te worden geassocieerd (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.3).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst en stelt dat verweerder erkent dat deze regio van herkomst gekenmerkt wordt door oorlog en andere gewelddaden, dient voorts te worden gewezen op de inhoud van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Met toepassing van dit artikel is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Jalalabad met recht gemotiveerd:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land."

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reële intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De door verzoeker aangehaalde informatie kan aan de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad geen afbreuk doen.

Het rapport van UNHCR dateert reeds van meer dan twee en een half jaar geleden. Bovendien wordt met dit rapport in de voormelde landeninformatie en de bestreden beslissing uitdrukkelijk en terdege rekening gehouden.

De informatie van IDMC heeft betrekking op de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en laat niet toe uitspraak te doen over de specifieke situatie in Jalalabad.

Uit de persartikels blijkt dat zich in januari 2016 in Jalalabad een tegen het huis van een volksvertegenwoordiger gerichte zelfmoordaanslag voordeed. Dat zich in Jalalabad nog zulke incidenten voordoen, wordt in de bestreden beslissing echter nergens betwist.

Uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie'), meer bepaald de *COI Focus Afghanistan Veiligheid op de weg voor burgers* van 2 maart 2015, blijkt verder genoegzaam dat Jalalabad door verzoeker (vooral overdag) op een relatief veilige manier kan worden bereikt. In de bestreden beslissing wordt op basis van deze informatie dan ook terecht gesteld:

"Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten."

Verzoeker voert ter weerlegging van voormelde, concrete en specifieke informatie en motivering geen dienstige informatie of argumentatie aan.

Rest aldus nog na te gaan of van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in Jalalabad vestigt. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld:

"Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt."

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u over voldoende educatieve en professionele vaardigheden beschikt om in stedelijk gebied in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. U heeft school gelopen tot minstens de achtste graad (CGVS, p. 12) en kan Pashtou lezen en schrijven (CGVS, p. 2-3). Als voormalig taxichauffeur en arbeider beschikt u eveneens over relevante werkervaring. Bovendien is de stad Jalalabad u niet onbekend. U bent er meermaals heen getrokken om mensen te vervoeren (CGVS, p. 13), maar heeft er ook een kennis die er woonachtig is en verantwoordelijk is voor het Kunar busstation (CGVS, p. 13). Daarnaast beschikt u over eigen financiële middelen én geeft u te kennen dat uw schoonvader zich in een goede financiële situatie bevindt. Zelf beschikt u in Kunar nog over een jerip grond ter waarde van 1,95 miljoen kaldar, of omgerekend zowat 18.616 dollar (CGVS, p. 14). Om uw reis en die van de zoon van uw broer naar België te bekostigen, heeft u samen met uw broer een gemeenschappelijke jerip grond verkocht aan uw eigen schoonvader, ter waarde van meer dan 16.000 dollar (CGVS, p. 7-8). De vader van uw echtgenote, die daarnaast ook nog 6 of 7 jerip grond bezit (CGVS, p. 8) is bovendien houthandelaar tussen Kunar en de stad Jalalabad (CGVS, p. 7). Hij koopt en verwerkt hout in Kunar en verkoopt deze in Jalalabad (CGVS, p. 7). Naast zijn financieel vermogen, bezit uw schoonvader dus eveneens over handelscontacten in de stad Jalalabad. Men kan dus concluderen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet enkel over de vaardigheden én financiële basis beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning kan beschikken.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen haalde u opnieuw enkel de algemene veiligheidssituatie aan. U herhaalt geen problemen met individuen te hebben om in een andere plaats te gaan leven (CGVS, p. 25)."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten.

Verzoeker beweert dat zijn kennis mogelijk uit Jalalabad is vertrokken en hem mogelijk niet wil opvangen. Hij beperkt zich echter tot het uiten van deze louter algemene en bovendien puur hypothetische bewering, zonder deze ook maar enigszins aan te tonen of te onderbouwen.

Voor het overige tracht verzoeker in het feitenrelaas in het onderhavige verzoekschrift zijn eerdere verklaringen omtrent zowel zijn opleiding, (werk)ervaring en vermogen als het vermogen van zijn oom te minimaliseren en te nuanceren (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.2). Zijn beweringen dienaangaande vinden echter geen steun in het administratief dossier en kunnen geenszins afbreuk doen aan zijn voormelde, duidelijke verklaringen omtrent deze elementen.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat verzoeker in Jalalabad beschikt over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

W. MULS